

Gemeente van Jezus Christus,

'Hier ben ik, zend mij' (Jes 6:8). Hier ben ik God, neem mijn handen, neem mijn voeten. Stuur mij, gebruik mij. Wees vuur in mij. Hier ben ik God. Het zijn woorden die wilskracht en overtuiging ademen: om Hem, de God van de hemelse machten te dienen, kome wat komen zal. Om op we te gaan zonder te weten waarheen de weg precies zal leiden; op weg gaan zonder te welen welke uitdagingen en moeilijkheden op je pad zullen komen. Om vertrouwen te hebben, en gewoon een eerste stap te zetten.

Hier ben ik. Aan die woorden gaat vaak een hele worsteling vooraf. Het is een levenslang leerproces: ontdekken waartoe je geroepen bent. Het vraagt om nauwkeurig luisteren naar Gods stem. En er speelt vaak van alles dat ons in de weg zit: onze twijfels en onzekerheden, ons gevoel van falen ook. Kan ik dit wel? Ben ik wel waardig genoeg? Hoe kan ik zijn dienaar zijn met al het verkeerde dat ik gedaan heb? Doorheen de hele Bijbel zien we die worsteling terugkeren bij alle grote profeten. Mozes had wel vijf bezwaren. Wie ben ik dan? Zullen ze mij wel geloven? Kunt u niet iemand anders sturen? En ook de profeet Jeremia zit vol met twijfels. Tekenend zijn de woorden van Jeremia, in het roepingsvisioen in Jer 1:

Nee, Heer mijn God. Ik kan het woord niet voeren.

Ik ben te jong.

Argumenten en bewaren. We zitten er vol van. Ook in de teksten die we vandaag hebben gelezen zien we dat terug. Wanneer Jesaja geroepen wordt, raakt hij overmand met angst voor Gods heiligheid. Ook het evangelie van vandaag klinkt weinig bemoedigend: een ontredderde menigte zonder herder; veel werk, maar weinig handen. Maar God vraagt van ons dat we erdoor heen gaan. We zijn zo beperkt in wat we kunnen bereiken. We maken allemaal fouten. We worden bepaald door zonde en schuld; allemaal moeten we leren leven met gebrokenheid; we willen het goede doen, maar waar mensen met elkaar op weg gaan... daar worden ook fouten gemaakt. En toch... ondanks al die beperkingen, de fouten die we maken, mogen we ons geroepen weten. Daartoe nodigen de teksten van vandaag ons uit.

Ik begin vandaag bij Jesaja. In het zesde hoofdstuk worden we meegenomen in het roepingsvisioen van Jesaja. 'In het sterfjaar van koning Uzzia': met deze tijdsbepaling begint het zesde hoofdstuk van het boek Jesaja. Jesaja begint te profeteren tijdens het laatste regeringsjaar van koning Uzzia, en zou profeet zijn tijdens de tweede helft van de achtste eeuw voor Christus, wanneer Jotham, Achaz en Hizkia koning zijn van Juda. Het is een onrustige tijd. Er gaat steeds meer dreiging uit van de groeiende macht van het Assyrische koninkrijk. Ondertussen heerst in Juda de chaos; wat recht is in Gods ogen is al lang vergeten, en mensen doen wat goed is in hun eigen ogen. Het land wordt uitgebuit; armen onderdrukt. Er is geen verbondenheid en ieder gaat zijn eigen wegen. Het zou niet lang meer duren of Juda wordt overspoeld met de legers van het Assyrische koninkrijk. Daar eindigt het vijfde hoofdstuk van Jesaja mee:

De pijlen zijn gescherpt, de bogen gespannen.

De paardenhoeven vonken als vuursteen,

de wagenwielen draaien als een wervelwind.

*Hun krijgsgeschreeuw klinkt als het gebrul van een leeuw,
ze grommen als een jonge leeuw die zijn prooi grijpt en meesleurt,
en niemand die redding kan bieden.*

*Waar men ook kijkt: vijandige duisternis,
de zon is door de wolken in duister gehuld.*

Jesaja 5:28-29,30b

Gegrom en geschreeuw; er heerst een vijandige duisternis. Alles zal vertrapt en vernield worden: de steden, de huizen en de akkers. Donkere dreiging alom. Maar dan komt alles even tot rust, en ziet Jesaja een visioen: een wonderlijk beeld dat Johannes op Patmos eeuwen later ook zou zien. Jesaja waant zich in de tempel en daar ziet hij de Eeuwige: hoogverheven op zijn troon. En dan ervaart Jesaja met heel zijn lijf en al zijn zintuigen hoe Gods heiligheid het hele gebouw doordringt. 'Vol zijn' (Hebr. *malē*): tot drie keer toe komt het terug in de verzen 1-4. Luister maar eens goed:

De zoom van zijn mantel vulde de hele tempel.

Heilig, heilig, heilig is de Heer van de hemelse machten.

*Heel de aarde is **vervuld** van zijn majesteit.*

*En de tempel **vulde** zich met rook (Jes 6:1b; 3; 4b).*

Jesaja's blik valt op de zomen van zijn mantel, en dan ziet hij hoe ze het hele gebouw vullen. Boven hem ziet Jesaja serafs: een soort slangachtige engelenfiguren met zes vleugels: twee om hun gezicht te bedekken, twee om hun onderlichaam mee te bedekken, en twee om mee te vliegen. Het woord 'seraf' betekent letterlijk 'vurig'. Het heeft alles met deze wezens te maken. Vol van vuur zingen ze God toe. Een hemelse lofzang vult de ruimte:

Heilig, heilig, heilig is de Heer van de hemelse machten.

Heel de aarde is vervuld van zijn majesteit.

De serafs roepen elkaar toe met het driemaal heilig. En hun zingen is zo luid, zo overdonderend mooi en indrukwekkend dat de deurpinnen schudden in de dorpels en dat heel de ruimte vol raakt met rook. Die hele tempel is vol van Gods heerlijkheid, zijn glorie; lichtbundels die als een mantel de ruimte vullen. De volheid van Gods glorie: ook de Psalmen zingen ervan. Hoe heel de aarde vervuld is van zijn macht en majesteit: de luchten, de zeeën, de wouden. Alles ademt van zijn trouw, zijn levengevende kracht. En misschien herken je dat: een moment waarop je Gods aanwezigheid zo intens beleefd hebt, dat je hele ziel en lichaam er vol van raakt: van ontzag, van eerbied voor Hem, de schepper van de hemel en de aarde.

Een moment waarop je hele bestaan in een ander licht komt te staan. God komt zo ontzagwekkend dichtbij, dat je er onrustig en angstig van kunt worden. Het overkomt Jesaja. Hij begint te roepen en te schreeuwen want hij beseft ineens dat hij zijn ogen niet bedekt heeft, zoals de serafs met hun vleugels, en dat hij met zijn eigen ogen Gods volle heerlijkheid heeft gezien. Alles wat hem benauwt komt naar boven. Al zijn onzekerheden, al zijn angsten. Er is geen ontkomen meer aan. Ik ben maar een mens met onreine lippen, en ik woon te midden van een volk dat onreine lippen heeft. En misschien zijn dat ook voor jou herkenbare woorden. De ervaring dat de zonde aan

ons trekt; dat er zoveel is dat lelijk en onaf is aan ons, en dat de wereld waarin wij leven, waarin zoveel onreine, grove en lelijke praat oorverdovend klinkt, ook op ons een invloed heeft. Het maakt Jesaja onrustig en bang.

Maar dan, zo lezen we vanaf vers 6, is er een seraf die liefdevol naar Jesaja omkijkt. Van het altaar neemt hij met een tang een gloeiend kooltje, en raakt daarmee zijn lippen aan. Er klinken bevrijdende woorden: al je misdaden zijn geweken en al je zonden verzoend. Jesaja wordt aangeraakt met heilig vuur, en alle onrust wijkt; de angst verdwijnt. En nu pas hoort hij de stem van de Eeuwige. En die stem is helemaal niet bedreigend, maar vooral uitnodigend klinkt: wie zal ik zenden? Wie kan namens ons gaan? De angst is weg; er is geen twijfel meer; de tegenargumenten zijn verdwenen. Vol overtuiging kan Jesaja nu zeggen: Hier ben ik Heer. Zend mij heen.

Dat er grote hobbels kunnen zijn voordat wij vol raken van Gods heerlijkheid, van zijn gerechtigheid en trouw, en daarvan willen getuigen: daarover gaat het ook in het Mattheüsevangelie. Jezus trekt rond in het gebied van Kafarnaüm, 'zijn eigen stad' (Matt 9:1), zo begint Mattheüs 9. Hij gaat daar van stad naar stad en van dorp naar dorp. Drie werkwoorden klinken er in vers 35: 'onderwijzen' (*didaskoo*), 'verkondigen' (*kèrussoo*) en 'genezen' (*therapeuoo*). Ze markeren waartoe hij gezonden is: om mensen te onderrichten in de wijsheid van Gods worden, om goed nieuws te verkondigen zodat hun harten weer opengaan, en om wonden, pijn en ziekte, alles waaraan mensen lijden kunnen, weer te helen.

Als Jezus goed kijkt naar de mensenmenigte voor hem, dan gebeurt er iets met hem. Hij raakt door 'innerlijke ontferming bewogen', zo vertaalt de Statenvertaling het. We zouden vandaag zeggen: hij heeft compassie met hen. Want Jezus ziet dat de mensen er uitgeput uitzien en er verstrooid bij lopen, zoals schapen zonder herder. En dan zegt Jezus iets wat ook vandaag ontzettend herkenbaar is: 'de oogst is groot, maar er zijn maar weinig arbeiders'. Een open veld met korenhalmen, maar veel te weinig mensen om te dorsen. De profeet Jesaja heeft iets vergelijkbaars gezien.

"Ga en profeteer" (Jes 6:9). Met die woorden had de Enige hem op weg gezonden. Maar Gods woorden klinken niet erg hoopvol. Jesaja moet Gods woorden verkondigen, maar het volk zal er niet naar luisteren. Omdat hun harten ongevoelig zijn, hun oren dichtgesmeerd, hun ogen blind. Ze zullen niet kunnen horen; ze zullen ziende blind zijn, en struikelen over hun eigen voeten. Koppig en dwars zullen ze hun eigen gang gaan. 'Hoe lang nog Heer'? Het is een vraag die mij van tijd tot tijd ook bezig houdt. Hoe lang kan het nog doorgaan met deze samenleving? Waarin mensen langs elkaar heen leven, waar mensen teruggeworpen worden op zichzelf, waar zoveel verkeerd gaat in de zorg voor mensen die kwetsbaar zijn.

Jesaja ziet een bos, met omgehakte bomen. Kaaite, verwoesting. Want zo waren de woorden van de Heer: "totdat de steden en de huizen geheel verlaten zijn en er geen mens meer woont, tot heel het land verwoest is; één grote woestijn. Totdat de Heer de mensen heeft weggevoerd en er totale verlatenheid heerst in het land. En als er nog een tiende deel achterblijft, dan gaat ook dat in vlammen op [...] Er blijft slechts één stronk over" (Jes 6:11-13).

Hoe begin je ergens aan, ook al weet je je geroepen, als er niet geluisterd wordt; als mensen doof zijn voor de goede boodschap. Hoe begin je ergens aan als er zoveel verloren is gegaan; als er teveel werk is en te weinig arbeiders? Wat Jesaja ziet staat niet ver van ons af. Want het is in de kerk van vandaag niet anders. We kampen met een tekort aan predikanten, een tekort aan vrijwilligers en ambtsdragers.

Het is niet vreemd dat je daar soms onzeker of somber van wordt. En toch mogen we daar niet zomaar aan toegeven, of de schouders laten hangen. Eén stronk blijft er over. Maar het zaad dat in die stronk aanwezig is, is wel heilig. Uit die ene stronk zou een twijgje ontluiken, een nieuw begin. Er zijn tijden in de geschiedenis dat God alles tot wortel en tak afbreekt, om zo weer een nieuw begin te maken met zijn volk. Het begon met 12 leerlingen. Allemaal worden ze door Jezus bij hun naam genoemd en krijgen ze de opdracht om in zijn naam het goede nieuws te verkondigen en mensen te genezen van hun wonden en hun pijn. Dat is hun opdracht: goed nieuws brengen om zo aan mensen de volheid van het leven terug te geven, zodat er weer vreugde is; zodat ze de kracht hervinden om op te staan uit hun ellende en hun zorgen. Zodat ze weer leven kunnen met hart en ziel. Twaalf mensen. Daar begon het mee. Twaalf mensen die gewoon aan het werk zijn gegaan op die akker.

En die boodschap mogen ook wij onthouden vandaag. Jezus is gekomen om mensen de volheid van het leven terug te geven. Overal waar hij de Schriften uitlegde, raakten mensen vol van Gods genade. En ook wij zijn geroepen om daarvan te getuigen, in woorden en in daden. Om hem achterna te gaan. Om vrede te brengen, waar mensen elkaar naar het leven staan; licht waar het donker heerst; hoop waar mensen verzinken in wanhoop; geloof waar twijfel aan de randen van hun ziel knaagt; om te troosten waar mensen verdrinken in verdriet.

Zo zijn we zijn gemeente; een plaats waar zijn heiligheid en volheid met elkaar ervaren wordt. Hij die zijn leven voor ons gegeven heeft, en door de diepten van dood is gegaan. Hij die stierf voor ons, en ons zo de volheid van het leven geeft. Een leven vrij van zonde en schuld; een leven in verbondenheid met Hem: zijn eniggeboren Zoon, en onze Heer. Laten wij dan zo op weg blijven gaan. Mogen wij ons gezonden weten door Hem, elke dag opnieuw. Moge zijn vreugde ons hart vervullen, zodat wij vrijmoedig zeggen kunnen:

Hier ben ik God! Uw wil te doen is mijn vreugde.

Amen.